

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL: lei 2,60 ANUAL
— ABONAMENTELE SE FAC NUMAI PE UN AN —

ANUNȚURI:
— Zărire pe pagină 7 și 8 bani 50 —

TRUPELE MUNTENEGRENE LA GRANITA TURCEASCA. — (Ves! explicația.)

print începu să tremure, iar Zalche aplecându-se în jos, își întinse mâinile zicând:

— Sunt a ta Haso, pentru vecie! Te iubesc atâta, cum poate nu a iubit Leli pe Megilan. Te iubesc cu atâta foc cum poate nu iubeste fluturile lumina, privighetoarea trandafirul, lumina soarele și erburile pământului! Tu ești lumina mea, tu ești trandafirul meu, soarele meu, pământul meu!

Haso ascultă nduioșat. Cântă și dădea cântului un farmec și mai duios.

VI

Țapul Neri se opri în fața unei trepte rupe. Presimți că moartea îi stă în față, dar vrăjita de farmecul cântului își puse lăbuța pe treapta fatală. Scândura se prăbuși, se auzi un nechezat și frumosul Neri, rostogolindu-se în aer căzu, frângându-și oasele de pietrele de adâncime.

Haso tresări.

— Ah, vai! frumosul meu Neri! — strigă vălcărindu-se, dar când privea pe Zalche, uită pe Neri, uită pe toți și toate. Își puse din nou flautul la gură și începu să cânte și mai cu foc. Oile văzând soarta lui Neri, se oprise și chiar voi să se întorne, însă sunetele flautului le făcu să-și urmeze drumul. Prima oiță vru să se înalțe în labe ca să sară, gemu și se duse după țap.

— Ah, vai! nevinovato, — genu Haso, — și privind spre Zalche uită de tot și toate, cântând și mai cu foc.

Încercă și a doua să sară, însă îmbindu-se de treaptă, se prăbuși, behând în adâncime.

— Iar Haso le cânta duios: fugiți, sburați blânde oile la stăpânul vostru!

Oițele nu mai înaintau, se întorceau triste îndărăt. Haso se mânia grozav, căci nu vedea treptele rupe. Toată dragostea și talentul său isvorau din flaut, mișcând pe toate din jurul său... pe când oițele fugeau îndărăt zăpăcite.

Prințul se rușină de fapta sa, iar Zalche era ca moartă de desnădejde.

Haso schimbă melodia; nu mai știa nici ce cânta. Oprea vântul, oprea apele din mers, făcea pe toți și toate să tacă.

VII

Cine nu a auzit aria „Lur-da-Lur”? Contra ei nimeni nu i se poate împotrivi, nici chiar inimile cele mai tirane. Sunetele lui pline de voluptate, făceau să tresară ori-ce inimă, care fără vreme sbura spre iubitul ei. El e gemutul ingerului, e sufletul lui Haso.

Din nou se mișcă oițele la mers. Cu droaia cădea. Haso se dădu puțin la o parte și aplecându-se în jos văzu lipsa treptelor și... ghici totul; atunci Haso țintă cu privirea pe print.

Presimți că Zalche îi era perdută, precum și el era perdut lumii.

Zalche de asemenea se mișcă și privi țintă spre Haso, privi pe print, și... bănuî că Haso îi era perdut pentru totdeauna, precum și ea era perdută pentru lume.

Tăcere. Totul era liniștit!

Lur-da-lur fu întrerupt, ultimul tril sbura murind prin aer.

Apoi... se auzi un țipăt... și deodată două corpuri se rostogolir prin aer, căzând zdrobindu-se în adâncimea văilor... îmbrățișându-se.

Aceștia erau Haso și Zalche.

Din Esperanto de Miluță Simion.

VEDERI DIN ȚARA

CURTEA DE ARGES. — FÂNTANA MEȘTERULUI MANOLE

Ca trebuie să știe domnișoarele

Imi tin fagăduiala, deși o făcusem cu rezervă, deși subiectul o atât de delicat și de complicat.

Nubilitatea, vârsta în care o domnișoară poate contracta căsătoria, depinde de dezvoltarea ei fizică și intelectuală, precum și de condiția socială în care se găsește. Mama trebuie să țină seamă de aceste împrejurări, pentru ca să-și pregătească din timp copila spre a fi o bună soție și o bună conducătoare a casei.

A-i face prea de timpuriu această educație ar fi o greșală, sau în tot cazul o severitate. Fiecare din anotimpurile vieții are dreptul la existență și trebuie trăit în conformitate cu cerințele, cu firea lui. O fată măritată prea tânăr, cărcia i s'a impus prea de timpuriu grija gospodăriei va regreta în totdeauna anul adolescenței sale și regretul acesta îl va stârbi multumirea căsniciei, afară numai dacă nu se va apuca de strengărit, în care caz căsnicia e moralmente zdrobită.

Dar să nu se înceapă nici prea târziu educația despre care mă ocup, căci atunci s'ar putea întâmpla ca d-șoara să se mărite fără a fi pregătită pentru viața cu totul nouă ce o așteaptă. Și din lipsa unei asemenea pregătiri provin multe nenorociri în căsnicie.

Lucrurile acestea, pe care le spun, sunt atât de evidente, în cât ar trebui să fie banale. Din nenorocire nici în clasa înaltă — aș putea zice, tocmai în clasa naltă, nu sunt țibute în seamă cătuși de puțin.

Cercetați o zi viața unei domnișoare din „high-life”-ul nostru și-mi veți da dreptate. O astfel de domnișoară n'are altă grijă, altă preocupare de cât cum să-și petreacă mai plăcut ziua. S'o fi gândind și la măritat, dar atunci nu face de cât să vâscă ce va fi soția unui tânăr așa și pe dincolo, iar dacă a pus ochii pe vre-un asemenea tânăr, visează un trai idilic cu dânsul.

În asemenea condiții nu-i de mirat că chiar, că mai ales în clasa noastră cultă, instruită, se găsească puține domnișoare capabile a fi bune soții, mame și gospodine. Cum? pentru a deveni un cizmar bun și chiar un cărpaci e nevoie de o pregătire, de o ucenicie în care să desprinză acest meșteșug; pentru a ști să cânte din piano trebuie să iei mai multă atâ de rândul lecțiilor de la un profesor, să exerceți la „melode” până ce te saturezi și mai ales până ce scoți din fire ne cei din casă, da-

că nu și pe vecini; — iar bună soție poate deveni oricine, dintr'odată, fără nici o pregătire, prin farmec, iscăbind numai contractul căsătoriei în fața ofițerului stărei civite?

Toate stimațele mele cititoare — au avut de sigur ocazia să admire pe vre-un virtuos al muzicii, auzindu-l cel puțin din... gramfon. De sigur că subiectul admirației noastre e în mare parte opera naturii. Dar interesați-vă, vă rog, cât timp a muncit ca să ajungă la talentul de care se bucură și cât muncește zilnic, ca să-l întrețină: — veți rămâne înmărmuriți! Arta de a scoate acorduri, melodii frumoase în viața conjugală să n'aibă oare nevoie de nici o pregătire?

— Dar, imi veți obiecta, poate o domnișoară învăța să devină bună soție?

— De sigur că pentru a fi o bună soție se cer însușiri naturale, pe care numai Dumnezeu le poate da; în special se cere un bun caracter. Dar caracterul se poate educa și pentru rest imi veți admite că o bună soție se compune în mare parte din o bună gospodină și o bună mamă — însușiri care se pot dobândi în timpul nubilității, în casa părintească.

Domnișoara ajunsă în vârstă de a fi măritată se va asocia cu mama sa pentru conducerea gospodăriei, iar dacă sunt mai multe domnișoare nubile, vor face acest serviciu cu rândul, câte una pe zi, după cum se procedează în unele pensionate serioase. Arta de a fi o bună mamă se va căpăta meditând câteva cărți de educație (de preferință una din ele) și aplicându-le frățiilor sau altor copii din familie. Asemenea ocazie nu lipsește nimănui; numai știință și bună-voință să fie!

Atadin.

LEUL NEGUSULUI

de Pierre Grandval

Menelick îmblânzise un leu tânăr. Îi fusese capturat într-o zi de vânătoare, pe când dormea în mijlocul desișului, unde soarele nu arde pământul cu razele sale arzătoare. Un somal pusese mâna pe el, prin violență. Acesta purta încă urmele ghiarelor fiarel, pe corpul lui bronzat.

Din ordinul împăratului, un artist hindus pictase, cu ajutorul unei noi combinații chimice, o stea, pe nobilia frunte a animalului regesc.

Această stea amintea poate pe aceea, care condusese, acum 19 secole, pe un rege al Etiopiei spre Belleom.

Împăratul iubea foarte mult acest leu, care se înaldea la picioarele sale, pe una din treptele trenului, ca altă dată leul lui Theodor, printre mătasurile verzii și purpurii. Se lăsa să fie desmierdat ca un câine.

Într-o zi de Crăciun, când împăratul primea poporul în palat, Tadjaut, o mică abisiniană, de 15 ani, zărise leul și din acel moment o mare dorință o stăpânea.

Abdi-Mariam, care o iubea, mirându-se de a o vedea gânditoare, și turburată o întrebă:

— Ce ai tu Tadjaut? Șiți lipsește ceva? N'ai destule podoabe, fetiși și amulete? Ce mai vrei?

Tadjaut care-și lăcea în păru său o mulțime de cozi, răspunse:

— Am destule podoabe, fetiși și amulete... Inșă imi mai lipsește ceva.

Abdi-Mariam surâse, convinsă că putea să satisfacă și acest nou capriciu al Tadjaut-ei.

— Îți voi da ce-ți lipsește... Ce-ți trebuie?

Tadjaut esită puțin. Pe urmă îi fixă pe Abdi-Mariam drept în ochi, și-i zise cu vocea poruncitoare și dragăstoasă:

— Vreau leul Negus-ului! L'am văzut în palat. Împăratul își trecea mâna prin coama lui... Vreau să fac și eu ca împăratul!

— Tu ești ne bună! făcu Abdi-Mariam.

Tadjaut se apropie de el.

— Pentru ce sunt ne bună? Abdi-Mariam? Nu mă mai iubești? Altă dată imi îndeplineai toate dorințele. Numărul podoabelor și fetișilor, pe cari mi le-ai dat, e așa de mare, în cât nu mai au loc să-mi împodobească corpul... Ascultă Abdi-Mariam!... Măine este aniversarea bătăliei, în care am invins pe străin. Negusul va merge la biserică, cu toți șefii, cu soldații și cu poporul său... Palatul nu va fi bine păzit... Tu vei pătrunde în palat, vei pune mâna pe leu și mi-l vei aduce.

Abdi-Mariam plecă capul și zise:

— Dacă acest leu ar fi de vânzare, îi l-aș cumpăra îndată. Nu pot însă să pătrund în palat, ca să fur avearea împăratului.

— De ce ți-e frică? zise Tadjaut. N'ai de ce să te temi. Palatul și orașul vor fi pustii... Nimeni nu te va surprinde... Eu mă voi duce cu leul în deșert și-i voi reda libertatea. El va cunoaște din nou frumusețea orizonturilor, răcoarea apei de izvor, noblețea erburilor înalte, nebuna urmărirea a antilopelor cu ghiarele ner-

voase, printre râpi și tufișuri de mîmoze. Împăratul n'avea dreptul să-l captureze, ca să-l robească; *leul este rege ca și el*... Vrea să-l liberez din această robie nedemnă... Ajută-mă!

— Nu! răspunse tânărul, nu mă voi atinge de leu.

— Ei bine!! voi merge să-l ia singură!

Abdi-Mariam dădu din umăr. El nu înțelegea smintita dorință a Tadjaut-ului. Nu împărtășea sentimente de compătimire, așa copilăroase. Și pe urmă, de sigur, vre-un servitor trebuia să vegheze asupra leului în palat. Nu era așa ușor să pătrundă înăuntru și să se apropie de el. Mai mult, a se atinge de leu era o profanare, pe care nu voia să o comită, chiar pentru iubirea Tadjaut-ului.

— Voi merge să-l ia singură! repetă Tadjaut, cu încăpățănare.

A doua zi, o mulțime imensă se înghesuia pe stăzile orașului. Din toate părțile Abisiniiei, veniseră șefi, mari și mici, să serbeze împreună cu împăratul, marea solemnitate religioasă.

Cu mare pompă ei se îndreptau spre biserica lui Gorghuys (Sf. Gheorghie), în care se oficia ceremonia.

O umbrelă mare apăra de soare pe Negus, a cărui diademă era o coană de leu. Imprejuru lui se mișca escorta, cu puștile la umăr, împestrizată cu șefi, ale căror fețe expresive respira, rând pe rând, intriga, orgoliul, mulțumirea sau mânia.

Procesiunea, parcurgând străzile până la biserică, era fără sfârșit. Biserica era un monument masiv, construit în lemn, cu picturi strălucitoare, reprezentând sfinți, demoni torturând pe condamnați, războinici masacrând pe trădători și chiar pe Crist, în mijlocul apostolilor.

În timp ce mulțimea adunată se ruga pentru odihna soldaților morți în război, un bărbat și o femeie pătrundeau, cu precauțiune în palatul Negusului. Era Tadjaut, urmată de Abdi-Mariam, căruia îndemmurile îi fuseseră zadarnice. Conștient de nenorocire care o amenința pe iubita sa, nu voise să o părăsească. El trebuia să o aștepte afară pe prag.

Tadjaut intra înăuntru, îndreptându-se spre tronul, luminat de razele soarelui, cari pătrundeau prin ferestre.

Pe treptele acestui tron mareț, zărise ea leul Negus-ului, pentru prima oară. Distinse mai întâi o grămadă de perne de mătase, pe care se așeza Menelik turcește. Deasupra, întins ca un covor somptuos, leul captiv. Se părea că doarme, fiindcă nu se mișcase de loc la apropierea ei. Tadjaut se aplecă puțin, reținându-și suflarea, ca cel mai mic zgomot să nu întrerupă tăcerea. O frânghie lungă, ale cărei capete îi atârna până la picioare, era legată împrejurul gâtului ei.

— Voi trece frânghia împrejurul gâtului lui, și-l voi trage cu mine.

Leul dormea mereu. Capul său mândru se odihnea pe mlădioasele labe. Tadjaut se încovoia, pentru a-și începe lucrul, când un zgomot de voci o trase repede înapoi.

Veneau doi servitori. Ea se ascunse între draperiile de mătase roșie și verde, dintre colonade, și așteptă.

Servitorii se îndreptară spre ea, vorbind cu voce tare. Tadjaut tremura. Dacă acești servitori o vor vedea, îi vor pedepsi îndrăzneala, întâi că era datoria lor și, al doilea, pentru că nu era din rasa lor. Servitorii erau negri „gala”, pe cari abisiniienii îi au prizonieri din război.

Arunca o privire asupra leului, care dormea mereu, și-și continuă discuția.

— E, zise unul, la 10 ani întovărășim pe tata la vânătoare. El desprețuia pușca și nu întrebuința de cât lancea. Se arunca asupra leului, apărându-se cu scutul de lăncășor. Când alui voia să sară asupra

lui, îi străpungea corpul cu suflă.

Eu n'am vădat nici odată leu, zise celălalt. Însă într-o zi am întâlnit unul în pădure. El trecu foarte aproape de mine. Tremuram, fiindcă eram fără arme... Nu mi-a descoperit prezența sau a voit să mă evite... Luna lumina peisagiul... Venise să bea la izvor. Începu să răcnescă și pe urmele auzii galopul zebrelor, pe care le urmărea... În ziua aceea mi-a fost frică!...

Dar ce e această frânghie? continuă el, arătând tovarășului lui frânghia Tadjaut-ului, care eșise jos, printre draperii și descoperi astfel prezența tinerei abisiniene.

Se plecă să o ridice. Văzându-se astfel descoperită, Tadjaut descoperi draperiile și eși. Se forță să surâdă, nemaî putând de frică.

— Ce faci aci? întrebă servitorii, trăgându-o cu violență. Tu nu aparții casei împăratului... Cum ai intrat aci? Noi nu te-am văzut nici odată.

— Eu vă cunosc bine, răspunse Tadjaut, surâzând într-una. Sunt în serviciul împărătesei...

— Dacă ești în serviciul împărătesei, locul tău este aproape de ea... Însă, dacă ești în serviciul împărătesei, de ce te ascundeai? Fără această frânghie ai fi scăpat din ochii noștri și împăratul ne-ar fi pedepsit, dacă ar fi aflat, pentru neabagarea noastră de seamă...

— Nu mă ascundeam, protestă Tadjaut... Priveam tronul.

— Il priveai prea de aproape, rănjiră servitorii. Nu te credem!

Unul din ei luă din cui o lance și o îndreptă spre pieptul Tadjaut-ului.

— Adevărul, sau moartea! Ce făceai?

Tadjaut, înspăimântată, se gândi să cheme pe Abdi-Mariam în ajutor. Însă se temu că va veni prea târziu, sau că nu va fi destul de tare. Preferă să înduioșeze pe servitorii.

— Aveți milă de mine! le zise. Da! am mințit!... Vrea să dau drumul leului prizonier, căci credeam că se plătise în arest, departe de desert.

La această mărturisire, o mânie teribilă făcu să strălucească ochii servitorilor.

— Știi că noi răspundem de asta? Ah! voiai să deslegi leul prizonier? Ei bine! iată o dorință pe care nu o s'o mai ai mult timp!

O idee infernală le trecu prin minte. Puseră lancea în cui și mai înainte ca Tadjaut să aibă timp să scoată un strigăt, îi puseră un căluș, o trântiră, îi legară mâinile și picioarele, cu frânghia pe care o avea la ea și o aruncă pradă leului, deșteptat de sgomot.

Bestia privi mai întâi această pradă neobișnuită, care-și fixa asupra lui ochii înspăimântați. Pe urmă ridică o labă și o puse pe corpul Tadjaut-ului. Totuși părea că ezită. Desprețuia pe Tadjaut.

— Trebuie să-i trezim instinctele, zise unul din negrii servitori.

Însă cum se întoarce, scoase un strigăt de înmărmurire. Un om era la spatele lui, un abisiniian de rasă nobilă îi puse mâna pe lance și i-o agită împotriva.

N'avu timp să facă un gest. Arma îi străpuse. Sângele șiroi pe podeala, în timp ce celălalt servitor fugea plin de spaimă.

La mirosul sângelui leul înaintă, cu un răcnet groaznic. Dintr-o săritură părsi pe tânăra abisiniiană și se îndreptă spre corpul neinsuflit al negrului servitor și bău, până la sfârșit, tot sângele care țâșnea din rană.

Pe urmă, în timp ce Abdi-Mariam se silea, cu o mare liniște, să desnoade legăturile Tadjaut-ului, fiara săturată, ghiftuită, căzu la picioarele tronului și adormi greu.

Trad. de Aurel Teodoras

Convorbiri astronomice

Moartea Soarelui

Din moși-strămoși, am apucat același soare, cu aceeași putere de lumină și căldură și așa era pe vremea nașterii lui Isus Cristos, tot așa era cu câte-va zeci de ani mai înainte și de sigur cu câteva zeci de mii de ani. Dar totul e relativ. Pentru o efemeră care trăiește doar 24 de ore, 80—100 de ani e o veșnicie și totuși un om poate să ajungă la această vârstă. Sunt arbori cari trăiesc sute de ani sau poate și o mie sau două de ani. Vârsta sorilor se socotește însă cu sutele de milioane de ani. Bine înțeles că soarele nostru, acum un milion sau 10 milioane de ani, nu era tot soarele de azi, iar peste câteva zeci de milioane de ani poate nu va mai fi cel de azi.

Acum câte-va sute de milioane de ani, soarele era o simplă masă gazoasă, fără multă densitate, având o temperatură enormă. Nici o planetă (dacă ar fi fost pe atunci corpuri întunecate în jurul soarelui), nu ar fi putut să aibă viață pe suprafața ei; de omenire nici vorbă nu ar fi putut fi. Dar masa aceea gazoasă ce va fi avut o temperatură de zeci de mii de grade, s'a contractat mereu, s'a făcut din ce în ce mai densă și cu timpul a ajuns să nu mai aibă de cât o temperatură de

noi și căldurii soarelui ar avea consecințe pentru omnia și creatura. Noi am apucat o vreme când soarele merge spre declin, când la anumite epoci se acoperă cu pete imense, vârtejuri îngrozitoare de materii ce sunt avârlite la mari depărțări, căzând apoi răcite pe suprafața incandescentă. Soarele e încă cald, dar mereu va birui răciră, mereu petele vor câștiga o mare întindere, până când se va răci cu totul, nimicind omenirea planetelor ce le însoțesc.

În poezia sa, „Intunericul”, Byron a zugrăvit ultimele scene ale tragediei omenești.

„Lumea era pustie: țările cele populate erau puternice nu mai erau decât o masă inertă, în care nu se mai găseau nici ano-timpuri, nici vegetație, nici arbori, nici oameni, nici viață, o masă moartă, un haos de argilă impietrită. Fluviile, lacurile și oceanul erau nemisicate și nimic nu se mai mișca în tăcutele lor adâncimi. Năvile fără echipajii putrezeau pe mare și catarele se prefăceau în bucăți...”

Alături doar că nici apa, nici aerul poate nu vor mai exista de mult, înainte ca soarele să se stingă. Vecinii noștri în spațiu, Martienii, luptă contra lipsei de aer și apă, lipsă ce de sigur se simte din ce în ce mai mult.

Omenirea pământescă va îngropa cu ea toate hozățiile materiale

Nebuloasa în spirală din constelațiunea Câinii de vânătoare: unii învățați cred că o asemenea nebuloasă nu se poate naște decât din ciorăria a două sorii gigantice ce se stînseseră.

câteva mii de grade. Azi temperatura soarelui nu e mai mare de cât 6000 grade și nici mai mică de 5000. Cunoaștem însă stele-sori a căror temperatură e numai de 2000 — 3000 grade, sorii-ștele în decadență, sorii îmbătrâniți, cum va fi odată și soarele nostru. Pe planetele soarelui, deci și pe pământ, viața nu poate să prospere de cât atât timp cât căldura soarelui se va menține în anume limite. Lăsând la o parte alte condițiuni, viața nu putea să apară pe pământ cât timp căldura soarelui era prea dogoritoare, nici nu va mai putea să țină când căldura se va scoborâ prea mult. Bine înțeles, trebuie să punem la socoteală și atmosfera noastră, care ne protejază ca o seră, în contra colosalului frig ce domnește în spațiu, dar ce ar mai putea atmosfera, când am avea un soare roșatic, ce abia ne-ar lumina, abia ne-ar mai trimite puțină căldură.

Existența noastră pe pământ e deci un simplu accident, fericit, sau nu, după cum vreți să judecați. Se putea apoi foarte bine, ca pământul să fie lipsit de atmosferă și în acest caz, la ce ar mai fi folosit razele binefăcătoare ale soarelui? Priviți luna, care nu are aer sau are numai pe fundul văilor. Acolo e o tăcere mormântală; luna ar fi paradisul celor cărora nu le plac zgomotul și mișcarea.

O sporire sau o micșorare a lumii

strânse de-alungul veacurilor și toate comorile de înalte cunoștințe științifice ce le-a adunat cu atâta trudă.

E drept însă că în scurtul timp de când observăm stelele-sori, adică de câte-va mii de ani, nu am înregistrat nici o stea dispărută, nici un soare stins; e pe semne universul nostru încă tânăr, relativ, și are sorii îmbătrâniți, dar care nu și-au cheltuit încă toată energia lor. Sunt sorii ce au început să se lupte cu moartea, căci mulți din acești sorii sunt năpădiți la anumite epoci de pete numeroase, cari le ia din strălucire și pe cari îi vedem ca stele cărora în câte-va sute de zile le scade strălucirea. Un asemenea soare, e probabil, steaua *Mira Ceti*, sau steaua cea minunată din constelația Balenei. Uneori strălucește cât o stea din Carul Mare, alte ori nu se mai vede cu ochii liberi.

Dar să admitem că s'au stins numărării sorii; ce se vor face ei? Vor rătăci pe vecinicie în spațiu? Sunt învățați, ca Svante Arrhenius, de pildă, unul dintre cei mai iluștri fizicieni, cari pretind că doi sorii stinși se pot întâlni, și atunci ciocnindu-se, vor da naștere unei imense nebuloase în spirală, cum sunt multe pe cer. Aceste întâlniri nu ar avea însă nimic comun cu stelele noi, cari se aprind în Calea Lăptelui, unde se află sorii tineri, plini de viață. Nu e probabilită însă cioc-

nirea a două sorii obișnuite, ca soarele nostru de mîdă, căci nebulozele în spirală sunt enorme și la mai toate se observă pe ramurile lor neamărații seri. Nimeni nu poate să explice încă aceste mistere. Ce so va face soarele nostru după ce se va stinge, nu știm. Un lucru e sigur: nu va mai fi nimeni pe pământul pustiu, care să ducă grija soarelui mort. Dacă ar mai exista o ființă omenască, acea ființă ar vedea mereu un cer veșnic senin, plin de stele, iar soarele l-ar ghici numai prin faptul că discul cel întunecat al fostului astru-rege, ar trece în dreptul stelelor, ascunzându-le pentru câte-va ceasuri.

Victor Anestin

L I E D

Marea 'ți cântă fie
Basme fermecate...
Vis de nebunie
Ispiriți curate...
Marca 'ți cântă fie

Tainele 'nserării
Vântul 'ți le spune
Și 'n adâncul zărei
Valurile mării
Clocotesc nebune...

„No să știți nici când
— Cum imi ești d'parle
Ce dorinți deșarte
Umplu al meu gând...
No să știți nici când.

O să-mi port calvarul
Și-o săjung hotarul
Hărăzit de Cer...

Se 'ntâncea zarea
Las' să-ți spuie marea
Visul meu stingher.

Gabrielle I. Anastasiu-Vuculescu.

PROMETEU

de PETRE ISPIRESCU

— Urmare —

Procopsiții și cărturarii din ziua de astăzi, când vor să arate că cineva este un născocitor dibaci, care le scoate din creierii lui lucruri folositoare omenirii și care n'au avut până atunci ființă pe lume, îi zic că este un *Prometeu*, și că a furat focul sacru din cer, ca să lumineze și să încălzească pe muritorii. Noi însă, pe limba noastră a strămoșească zicem unui astfel de om că este *Român desghetat care scoate lapte dulce din piatră seacă*.

Spun, măre, că tot acest Prometeu să fi născocit și meșteșugul scrierii, pe acela de a face corăbii, de a socoti, de a clădi, de a ghici, precum și meșteșugul leacurilor.

Ascultați acum, dragii moșului, cum și-a izbândit Joe și asupra omenirii celei nevinovate.

Când luă Mercur pe Prometeu să-l ducă a-l fereca pe muntele Caucas, acesta se întoarce către fratele său Epimeteu și-i zise:

„Frate, rămăi în locul meu și aibi milă de biata omenire; căci ea este făptura mâinilor noastre.

Ocroțește-o inpotriiva Zeilor celor Iaconi. Pe lângă aceasta, nu uita un lucru: să nu care cumva să primești vr'un dar dela Poc, că nu va fi bine de voi! Darul vrășmașului este păgubitor, căci este făcut cu vicleșug”.

Atât zise.

Lui parcă-i spunea inima, vedeți și voastră, că Joe are să joace vr'un reghiu biștilor codănel plăsmuiți de dânsul din humă.

Aceste povețe ale lui Prometeu, intrară lui Epimeteu pe o ureche, și-i eșiră pe cealaltă. Căci Epimeteu era un flusturător și un ușurel de minle d'af' mari, cum adică am zice noi, un fleac de omănu lichea.

Moartea compozitorului musical Jules Massenet

Massenet ca student la Roma

El se dase după Joe cu ceilalți flăcăi și habar nu avea de nimic.

Tartorul de Joe, nu fu mulțumit numai cu osândă ce dete lui Prometeu; el pismuia acum și traiul ticnit și fără de grijă al oamenilor. Voia să facă și acestora ceva ca să-i necăjească și mai mult. Pentru aceasta porunci lui Vulcan, un alt zeu, carele era și mare meșter făurar, ca să-i facă o fată așa de frumoasă, încât de s'ar putea, să fie și mai-și decât o Zână.

Făpturile plăsmuite de Prometeu, erau numai băceți.

Și unde mi se puse nebunul de Vulcan de mi-ți făuri, din pământ amestecat cu lacrimi, o fetișcană atât de frumoasă și de dragălașe, încât să mi-o sorbi într'un pahar cu apă.

Minerva, cum o văzu, îi dete un *zovon* (văl), o îmbodobi cu flori, peste care îi puse o cunună de aur; apoi îi dete o baină albă, de strălucirea soarele. Astfel gătită, Vulcan o aduse în adunarea Zeilor. Aceștia când o văzură, le lăsă gura apă după dânsa. Ei se minunară de o așa rară gingșie.

Vicleanul de Joe porunci tuturor zeilor să-i facă câte un dar, ca să fie și mai ademenitoare.

Astfel:

Minerva o învăță toate meșteșugurile muieresti, și între altele, și pe acela de a țese pânză.

Vinerea sa Afrodita o impresură de nuri și de vino'noace, și o învăță cum să facă pe oameni să moară după dânsa.

Mercur îi dete darul de a-i fi vorba cu lipici, și o învăță meșteșugul de a cuvânta astfel încât să înmoaie inimile oamenilor, de ar fi ele de piatră chiar.

În cele de pe urmă, zăcașul de Joe, îi făgădui că o să-i dea o cutie frumoasă, cum nu mai văzuse ea. Acesta era tronșorul cu pricina. Joe nu i-l arătă, dară ea îi zărise într'un colț. Pe această codănică de fată o numiră Pandora, adică îmbodobită cu toate darurile.

Joe trimise de chemă pe Epimeteu

și-i zise:

„Verșorule, am socotit cu gândul meu, de mai marcelo zeilor, că vouă trebuie să vi se fi urât tot jucându-vă cu al de-al voștri numai de-a baba-oarba, d'a fețele, d'a leapșa, și am plăsmuit și eu o ființă care să vă învețe cum să vă jucați de-a porumbeli, de-a ascunsele, și cum veselia voastră să n'abă sfârșit”.

Zicând acestea vicleanul de zeu, desfăcu ramurile a doi pomi, pe care le împreunase el cu meșteșug, și după care era ascunsă Pandora, și-i zise:

„Aceasta să fie soția ta”.

Nătășfetele de Epimeteu, când se văzu dinaintea unei ființe atât de fragedă și de plăpândă, se pierdu cu totul.

Darămite când se apropie Pandora de dânsul și începu să-l mângâie cu mânușele ei cele grăsulii și netede ca marmora cea bine lustruită, când își deschise gura spre a-i cuvânta niște vorbe ce nu mai auzise el până atunci, și când versul ei cel mai dulce ajunse la urechile lui până-ntratăta se zăpăci încât nu mai știu ce face, nu mai văzu alta decât pe Pandora, nu mai auzi decât pe Pandora.

Ea-l luă de mână și-i zise:

„Epimeteu, aidem acasă”.

Uluitul de Epimeteu odată răsări. Și nemaî putând să-și miște nici limba în gură, căci era amorțită cu totul, se lăsă să-l tragă Pandora de mână, și se luă după dânsa.

Mult se bucură Joe de una ca aceasta, căci acum era încredințat că-și va săra inima cu fericirea omenescă.

Dar mai înainte de a chema pe Epimeteu, Mercur îi duse, din porunca lui Joe, tronșorul sau cutia cu pricina, și rugă să-i ție la dânsul până s'o întoarce să și-l ia, și-i dete grije ca nu care cumva să umble într'însul.

Când intră Pandora în coliba lui Epimeteu, ochii ei se împedecară mai întâiu și întâiu de acest tronșor sau cutie. Cum trecu pragul ușii, ea nici una nici alta, zise:

„Epimeteu, ce ai tu în tronșorul ăsta?”

Ea, vezi, îi sămuise cu acela ce-i spusese Joe că are să-i dea ei.

„Habar n'am, răspunse el, dând din umeri. Tronul ăsta nu e al meu. Mi-a venit aici, iaca așa, urdubelea. L'a lăsat un călător cu vorbă să-i păstrez până s'o întoarce ca să și-l ca, și ai face bine să nu mă mai întrebă de dânsul, că nu știu ce să-ți spun.”

— Ce să fie într'însul?

— Nici că mi-am bătut capul să aflu.

— Dară cel ce ți l'a adus, de unde venea și unde se ducea?

— Nici că m'am gândit să-l întreb.

— Ce prost lucrul strigă Pandora, scârbită și strămbându-se. Mult mai bine era de nu vedeam un așa poznaș de tron.

— Ei iacă, nu te mai uita la dânsul și pace, îi răspunse Epimeteu. Aide mai bine pe afară să ne jucăm cu flăcăi.

Ea se luă după dânsul; dară gânda îi era pironit tot la procopsitul de tron. Până atunci nici una din făpturi nu fusese stăpânită de patima de a destăinui cutare ori cutare lucru. Pandora fu cea dintâi care vru să știe lucruri ce cătau să rămâie ascunse. Tot frământându-se cu firea ca să afle ca ce-ar putea să fie în nevoiașul acela de tron, își amăra viața și-și urăse traiul.

La început fu cum fu, dară de ce mergea, d'ăia o întetea urâtul, până ce ajunse să i se pară că stă să enăză coliba pe ei.

De unde naiba poate să fi venit tronul ăsta aici, își zicea în sineși, Pandora, ori către Epimeteu, și că ce poate să fie într'însul?

— Ce tot ai frățioare, de tot vorbești de tronșor? Parcă-ți stă în gât, răspunse Epimeteu, carele vedea că prea trece peste răscoala Pandora cu atâtea întrebări. Miar părea mai bine, dragă Pandora, să te auz vorbind despre alte-alea. Aidem să culegem smochine coapte, cu care să ne facem cina, supt copacul din vale. Acolo ești știu o viță, care face niște struguri gustoși și dulci, cum n'ai mai gustat de când ești.

— Tot smochină și struguri! zise Pandora amărâtă și scârbită.

— Dacă este așa, îi mai zise Epimeteu, carele era boul lui Dumnezeu, aidem necluliță, să dăm fuga și să ne jucăm.

— Mi s'a urât tot alergând și nu mai am poftă de joc, zise Pandora îngreșoșată. Și apoi nu mai pot să fiu veselă, fiindcă ticălosul ăla de tron nu-mi este cătuși de cât din gând. Ce s'o întâmpla, întâmplă-se: numai tu trebuie să-mi spuți ce este în el.

— Ajada de! dacă nu ți-am spus de o sută de ori, frate dragă, că nici eu nu știu ce este într'însul? răspunse Epimeteu, cam cu supărare; cum vrei d'ta oare să-ți spun lucruri pe care nici nu le știu?

— Cine te oprește ca să-l deschizi? mai zise Pandora, uitându-se la dânsul cam pe sub sprâncene și cu coada ochiului. Deschizându-l, vom putea vedea.

(Va urma).

Ilustrația noastră colorată

Trupele munteneșene la granița turcească

Ultimele știri spun că relațiile dintre Turcia și Muntenegru sunt foarte încordate, din cauza măcelului de la Berana. La granița turcă-munteneșeană se află concentrate trupe turcești și munteneșene.

Ilustrația noastră de azi reprezintă un detașament de trupe munteneșene stând la avant-posturi, la granița turcească.

cu atât era mai puțin îndrăzneț; apoi ea era imposantă, era greu să îndrăznești să-i vorbești.

În sfârșit, dacă câți-va oameni îndrăzneți îi scriseră, scrisorile lor fură de sigur arse fără ca să fi fost deschise. Doamna Willemseus arunca în foc pe toate câte le primea, ca și când ar fi voit să-și petreacă timpul în luptă cu oarecui cea mai mică grijă. Ea părea că venise în încântătoare retragere pentru a se deda cu totul fetei de a trăi. Cei trei profesori cărora intrarea în Grenadiera le era permisă vorbeau cu un fel de admirațiune respectoasă de tabloul atâgător ce prezenta unirea inimii și neturburată a acestor copii și acestei femei.

Gaston Tournaint.

A se citi urmarea în „Universul Literar“ ce va apărea Duminică viitoare.

ANECDOTE DIN VIAȚA LUI NAPOLEON I

Împăratul Napoleon se întâlnește pentru prima oară cu d-na de Stael în casa lui Talleyrand în cursul conversațiunii ea puse o întrebare care arăta marea ei ambițiune. Ea întrebă pe tânărul general, că oare care femeie este mai mare în ochii săi. „Madame, răspuse Napoleon, aceea care dăruiește soțului ei cei mai mulți copii!”

D-na de Stael rămase încrăcunată de oarece ea se aștepta la un alt răspuns.

Napoleon Bonaparte era abia în vârstă de 26 ani când primi comanda supremă peste armata din Italia. Unui dintre amicii săi îi zise la plecare: „Ești prea tânăr pentru a fi comandant al unei armate!”

— Mă voi reîntoarce bătrân, răspuse Napoleon.

Un vânător călare adăsesse depeși generalului comandant la Montebello și voia să plece imediat cu răspunsul. Calul său era însă foarte obosit, astfel în căl Napoleon îl dădu pe al său. Vânătorul refuză și făcea dificultăți ca să-l încalece.

— Crezi că acest cal este prea frumos împodobit? îi frăcăbă Bonaparte. Ei camarade, nu există nimic în lume care să fie prea frumos pentru un soldat francez!

După bătălia de la Austerlitz un ofițer superior rus se aruncă în ge-

nunchi înaintea lui Napoleon rugându-l ca să ordone ca să-l împuște. „Sunt nedrept ca să mă trăiesc! strigă el în eulmea disperării, căci mi-am pierdut tunurile!”

— Tinere! răspuse împăratul cu un ton plin de bunătate, respectez lacrimile d-tale, dar poate cineva să fie bătut de armata mea și cu toate acestea să aibă pretenție la glorie?”

Este cunoscut fatalismul lui Napoleon. Când în campania din 1814 se espunea marea focului inamicului, soldații lui murmurau și-l avertizau. El însă striga în mijlocul ploii de gloante:

— Amici! fiți liniștiți, gloantele care are să mă străpungă, încă n'a fost turnat!

În cercul intim al împăratului Napoleon pe insula St. Helena veni odată vorba asupra principesei Paulina, sora sa, care în timpul petrecerii ei în insula Elba, avuse atâtă influență asupra bătrânului general Drouot, în cât îi smulse cu opt zile mai înainte secretul plecării împăratului în Franța.

— Așa sunt femeile! esclamă împăratul, și iată puterea lor primejdioasă!

D-na general Bertrand se simți obligată să răspundă că soțul ei n'ar fi făcut așa ceva.

— Ah! madame, zise împăratul, el este numai soțul d-tale!

În timpul unei mari vijelii pe insula St. Helena, Napoleon se lupta cu moartea. În noaptea de 5 Mai 1821, răsuflarea lui grea se prefăcu în hoscăit. În frigurile fanteziei ei striga: Tete de l'armée... Bu avant! Acestea fură ultimele sale cuvinte.

C. Scurtu

Pentru doamnele menajere

Recomandăm călduros

„Regina bucătăriei“

Un volum conținând rețete complete pentru orice fel de mâncare, pentru sănătoși și bolnavi.

1 LEU

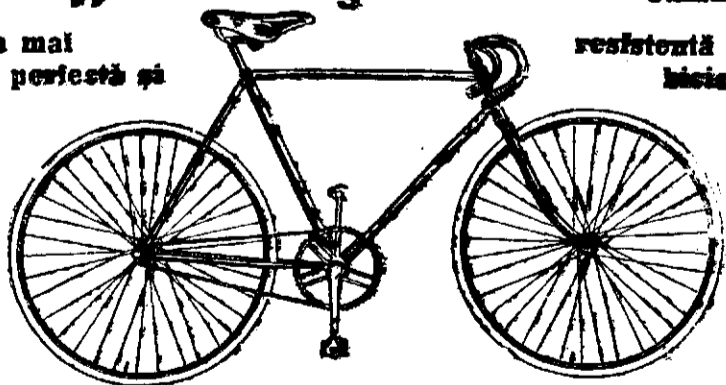
La administrația ziarului „Universul” Pentru provincie se adaugă 10 bani porto

Contra ramburs nu se expediază

La „FRANÇAISE“ (Marca Diamant)

Cea mai perfectă și

resistentă bicicletă

Invingătoarea tuturor marilor premii din CIRCUITUL MUNTENIEI din 1910-1911

Această marcă este adoptată de toate armatele din lume.

Produsele fabricii încep cu prețul de

LEI 150 IN SUS

REPREZANT și DEPOZITAR pentru ROMANIA

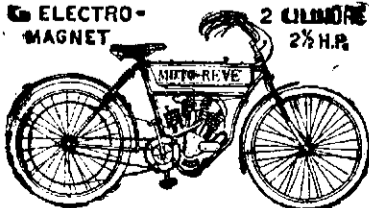
G. MAGNANI

71, Strada Popa Tatu, 71 BUCUREȘTI

Telefon 23/72

MOTO-REVE

ELECTRO-MAGNET 2 CILINDRE 2 1/2 H.P.

Motocicleta cea mai perfectă ușoară și resistentă

VAPSEA DE PĂR RAPID

GARANTAT ABSOLUT NEVĂTĂMĂTOARE

Văpșește imediat părul căruntit sau albit, în negru, brun, castaniu sau blond într-un mod atât de perfect și de natural că nu se cunoaște de loc că părul e vâpșit. Întrebarea mai simplă și mai ușoară ca la orice altă vâpșea de păr.

Prețul lei 2,50. La nemulțumire se restituie imediat costul.

Bonbonne Orientale Parfumează admirabil gura

și distrug orice miros urât al gurei, provenit din tutun, dinți stricați sau stomac deranjat.

Cutia 50 bani la drogherie și farmacie.

Observați marca Semiluna cu stea, singure veritabile.

CREMA	FLORA	POMADA
PUDRA		Capilogen
SAPUN		(Apă de păr)

TUSEA cea mai rebelă, bronșite acute și cronice, tusea măgărească, vindecă sigur

Pectosin Steanu

Sticla lei 3.—La drogherie și farmacie

PURGEN

PURGATIV IDEAL cu renume universal

De o eficacitate absolută sigură. Cutia cu 25 purgative lei 1,50. Observați ca fiecare pastilă să aibă inscripția: Purgen Bayer, singurul veritabil.

Anemie (lipsa sângelui), clorid, neurastenă, isteria, slăbiciune generală, vindecă

Hemofer Steanu

recomandat de prof. dr. Baiclu, prof. dr. Leonte, prof. V. Negel, și alții, ca unul din cele mai puternice reconstituente ale corpului slăbit. Sticla lei 4.

DURERI REUMATICE

Neuralgii, migrenă, dureri de cap și de dinți vindecă sigur

PASTILELE Neuralgice Jurist

Un flacon 2,50

La drogherie și farmacie.

Voiți să faceți să nu mai bea

pe bărbatul, fiul, nevasta, sora, frica, sau pe vre-o rudă mai apropiată, adresati-vă la noi. Vă vom ajuta printr-un procedeu ușor și eficient, căci am mai scăpat mulți de fiute de săracie, mizerie și ruină.

Vă vom arăta cu metoda noastră, punerea în aplicare fără ca pătimășul să observe cât de puțin. În cele mai multe cazuri nu poate nici să priceapă, căci neputând suporta de loc spiritul, el crede că vina este a băuturii.

Noi primim zilnic o mulțime de scrisori de mulțumire, de la bărbați și femei de toate clasele, bogați și săraci, cari au fost remediați cu strălucit succes. Corespondența sosește cu cea mai mare discrețiune, și pentru inocența metodei garantăm și cităm ceea-ce ne scrie d-l Unrein Franz din Resiczabanya:

Prea stimat domn, Kopenhaga, Danemarca.

Vă rog fiți așa de bun și trimiteți-mi 2 cutii cu poșta, ramburs pentru lei 20. Am doi prieteni cari s'au dat rău beției și voesc să-i vindec.

Mă însumi am probat efectul lui «Kino», pe când eram un bun băutor și nu știam cum să mă abțin. De când însă am luat praful «Kino» m'am făcut cu totul alt om, sunt sănătos și am cu totul o altă viață cu familia mea. Mulțumindu-vă mult pentru efectele lui «Kino», vă rog a-mi trimite imediat. Voiți recomanda încă la mulți că «Kino» este un mijloc foarte eficace contra beției.

Resiczabanya, Dec. 1911.

Cu stimă, Unrein Franz.

Preparatul nostru se vinde pentru minimul preț de Lei 10, și-l trimiteți contra cost sau ramburs dacă scriți la adresa noastră din Kopenhaga.

Kino-Institut, Kopenhaga K. 10. Danemarca

Serisorile merg cu 25 bani, cărțile poștale cu 10 bani.

NOUILE MARI PREMII

CE SE VOR OFERI DE ZIARUL

„UNIVERSUL“

ABONAȚILOR SĂI LA TRĂGEREA DIN LUNA NOEMBRIE, 1912

O splendidă Vilă la Sinaia

„VILA NICOLAE“, construită anume pentru tragera viitoare, pe strada I. C. Brătianu, în poziția cea mai pitorească din localitate

UN ELEGANT DORMITOR DE BRONZ

de mare valoare, al 8-lea dormitor furnizat pentru premiate noastre de *Industria metalică «Marcus»*, Bulevardul Elisabeta, No. 8

O GARNITURA MOBILA DE BAMBU PENTRU SALON

compusă din: 1 canapea, 4 scaune, o masă, o consolă cu oglindă, 2 piedestale cu 2 vase japoneze, cumpărate de la marele magazin E. V. Pucher, Bulevardul Elisabeta, No. 1 (Hotel Prunet)

UN DORMITOR DE LEMN FIN

construit în marea fabrică de mobile de lemn *Marin V. Ganea*, șos. Mihai Bravu, 37 și str. Ștefănița, 10. Sucursala cal. Victoriei, 107

Una sufragerie moderna

compusă din: 1 bufet cu marmoră, Sf. Ana, cu geam de cristal pietat, cu oglindă; 1 masă pentru 12 persoane și 6 scaune tapisate și îmbrăcate imitație de piele, cumpărate de la marele magazin de mobile «Compania Americană», strada Carol, 74, vis-à-vis de piața de flori lângă Hotel Dacia

Una bucată pânză de borangic alb, de 9 metri; **una bucată pânză** idem, frez, de 4 metri; **Una bucată pânză** idem, bleu, de 5 metri. Cumpărate de la Expoziția Casei Școalelor.

Un serviciu de ceai, de metal alb fin, argintat și garantat, tal. ca. nu înegrește, compus din: 1 tavă frumos ciselată, cu mânere, și 12 pahare într-o formă nouă și elegantă. Acest serviciu este o podoabă pentru orice casă; **O fructieră** de metal fin argintată, înaltă de 50 centimetri și având 3 glastre pentru fructe și un vas pentru flori; **O fructieră** de metal alb imitând exact argintul vechiu, înaltă de 37 centimetri și având un vas mare de cristal pentru fructe. Toate aceste obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de ceasornice și bijuterii en gros și en détail Frații A. & I. Roller, București, str. Smârdan, No. 35, etajul I.

Un serviciu de cristal pentru înghețată, compus din o cupă mare și 6 farfurioare montate în metal argintat Christoffe V. F. P.; **Una pungă de argint** veritabil oxidată; **Una fructieră** de metal, argintată, cu 6 cuțite de metal cu lama aurită, pentru desert. Toate aceste obiecte au fost cumpărate de la cunoscutul magazin de bijuterie Th. Radivon, Bulevardul Elisabeta, No. 8 bis.

Un gramofon cu 6 plăci perfecțion, 1 mandolină italiană, 1 muzică de masă cu manivelă, cu 6 cântece, 1 gultară franceză. Toate acestea cumpărate de la vechiul și cunoscutul magazin de muzică N. Mischonniky, furnizorul curții regale, strada Colței, No. 7, București.

Una bicicletă elegantă «Sport», cu roată liberă și frână automată prin contra-pedalare; **Una pușcă** de vânatoare cu două țevi, țevile de oțel «Bayard», din renumita fabrică de arme «Pieper-Bayard». Această armă are patru zăvoare de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebuiți atât pulberea neagră, cât și pulberea fără fum. **Una carabină** semi-automată de mare precizie «Pieper», cu tirul garantat precis. Cumpărate de la marele magazin de arme și biciclete B. D. Zisman, furnizorul curții regale, 44, calea Victoriei, București.

Una mașină de cusut marca Compania Americană, calitate superioară; **Un gramofon**

marca Melodion, Carmen Sylva, cu două arcuri remontabile în timpul mersului, cu 6 plăci marca Premier record. Toate aceste obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mașini de cusut, gramofone și biciclete en gros și en détail Compania Anglo-Americană, strada Carol 50, București.

Un ceasornic de aur, 14 carate, cu trei capace, pentru dame, marcai de Stat; **2 servicii de argint** pentru ouă, compuse fiecare din câte trei bucati, într-o cutie foarte elegantă; **Una pendulă** elegantă și modernă. Toate acestea sunt cumpărate de la vechiul și cunoscutul magazin de încredere «Ceasornicaria Colței», București, strada Colței, No. 31.

1 armonică italiană, 21 clape, 8 basuri și tonuri de oțel; **1 vioară** fină, cu cutia ei; **1 pelerină** de ploșe, portativă pe ambele părți. Toate acestea sunt cumpărate de la «Compania Generală», mare birou de importatione, strada Smârdan, 29, etajul I.

2 ceasornice de aur pentru damă, Două ceasornice de aur cu câte trei capace pentru bărbat; șase ceasornice de argint; șase ceasornice de metal fin argintate cu câte trei capace; trei ceasornice de metal imitând argintul rusesc; **5 coliere-lănțișoare** pentru gât, de argint veritabil, **una geantă** de alpaca veritabilă.

2 costume de haine (saco), după măsură și alegerea stofei, cari se vor confecționa de cunoscuta croitorie Jaques Grimberg, strada Academiei, No. 25.

Un serviciu de oțel și untdelemn de alpaca veritabil, fin argintat și conținând 5 piese de cristal alb: una de oțel, una de untdelemn, una de muștar, una de sare și una de piper, pe un suport de metal de toată frumusețea.

Una mașină mare de bucătărie «Ideal», cu 4 ochiuri, din table de oțel, cu cazan de aramă, elegant și solid construită, cumpărat de la cunoscuta fabrică de tinichigerie Mihail D. Botez, București, calea Văcărești, 142.

O colecție de legi, compusă din 5 volume, de la d. Ghețu, calea Dorobanților, 100; **una mașină** de călcat pentru croitorie, sistem Sol-Pop, ultima perfecțiune, o vulpe de teracotă; **20 plachete** argintate, reprezentând pe Regele și Regina.

Afară de acestea, toți abonații mai primesc gratuit un volum din *Memoriile Regelui Carol I* al României sau un volum din cărțile ce apar în editura ziarului «Universul», tipărite anume pentru abonați.

Prețurile de abonament sunt aceleași: Pe un an lei 18; pe 6 luni lei 9.15; pe 3 luni lei 4.65.

Pentru concursarea la prețurile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri, cei pe șase luni 15 și cei pe trei luni, 5. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri, pentru tragerea următoare.

Administrația „Universului“ nu întrebuițează încasatori.

Plata abonamentelor se va face direct la casa administrației ziarului, prin mandat postal sau personal.